

ROBERT LUDLUM

GAYLE LYNDS

A detailed illustration of a red and white semi-truck with a flatbed trailer, positioned on the deck of a large ship at night. The truck is illuminated by bright lights, and its reflection is visible on the wet surface of the deck. In the background, the ship's superstructure, including a large white crane-like structure, is lit up against a dark blue sky with stars. The overall scene is a dramatic, high-contrast depiction of maritime transport.

ALTMANŮV
ZÁKON

ROBERT LUDLUM

GAYLE LYNDS

**ALTMANŮV
ZÁKON**

2012

Copyright © 2003 by MYN PYN LLC
Translation © 2004 by Michael Havlen
Cover illustration © 2004 by Petr Willert
Cover design © 2004 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ALTMAN CODE,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2003,
přeložil Michael Havlen
Odpovědný redaktor: Antonín Szkandera
Korektura: Lubomír Petr
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Petr Willert
Grafické zpracování obálky: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v roce 2012

ISBN 978-80-7303-728-4

PROLOG

PÁTEK 1. ZÁŘÍ 2002
ŠANGHAJ, ČÍNA

Přístaviště na severním břehu řeky Chuang-pchu osvětlovaly obří reflektory, jež měnily noc v den. Houfy přístavních dělníků vykládaly kamiony a připevňovaly dlouhé ocelové kontejnery k vysokým jeřábům. Ty je za hlučného skřípotu a vrzání zvedaly k hvězdnému nebi a pokládaly do držáků nákladních lodí z celého světa. Do tohoto důležitého přístavu na východním pobřeží Číny, zhruba na půli cesty mezi hlavním městem Pekingem a jejím posledním přírůstkem Hongkongem, jich denně proudily stovky.

Jižně od doků zářila světla velkoměsta a věžáky nové čtvrti Pchu-tung, zatímco na zvířené hnědé vodě řeky se praly o místo nákladní lodě, džunky, malé sampany i dlouhé řady prostých dřevěných bárek. Výjev připomínal rušný pařížský bulvár.

V loděnici u východního konce přístaviště – nedaleko od místa, kde se Chuang-pchu ostře stáčí na sever – bylo světlo méně jasné. Osamocenou loď zde nakládal jeden jeřáb s nanejvýš dvaceti dělníky. Na zádi plavidla se vyjímal nápis *Císařovna vdova*, jejímž domovským přístavem byl Hongkong. Po všudypřítomných strážcích doků v uniformách ani památky.

K plavidlu nacouvala dvě nákladní auta. Zpocení dělníci skládali ocelové sudy, váleli je po prknech a stavěli na nákladovou síť. Když se naplnila, kleslo k ní rameno jeřábu, z něhož sklouzlo lano. Ocelový hák na jeho konci se zaleskl. Dělníci na něj zachytili velkou síť. Jeřáb hbitě zvedl barely do výše, otočil se a spustil je nad palubu lodi. Přístavní dělníci navedli náklad na správné místo.

Řidiči kamionů, dělníci, jeřábník i nakladači pracovali v tomto vzdáleném doku pravidelně. Počínali si rychle a tiše, urostlý muž stojící napravo od vozů však přesto nebyl spoko-

jen. Pozorně těkal očima od pevniny k řece. Na Číňana měl neobvykle bledou pleť a ještě podivnější vlasy – světle zrzavé s bílými pramínky.

Pohlédl na hodinky. Pak téměř neslyšným šeptem oslovil předáka dělníků: „Skončíte přesně za třicet šest minut.“

Nebyla to otázka. Předák prudce škulbl hlavou, jako by dostal ránu zezadu. Chvilí jen zíral, pak sklopil oči, odběhl a začal rvát na své muže. Tempo práce náhle vzrostlo. Šéf dál poháněl dělníky k větší rychlosti. Muž, kterého se bál, mu stál za zády jako hrozivá výstraha.

V té době se za těžkými koly vlečných lan v temném výklenku překladiště ukryl štíhlý Číňan v teniskách značky Reebok, západních džínách a kabátu upnutém ke krku.

V šeru ho téměř nebylo vidět. Nehybně si prohlížel sudy valené na síť a zvedané na palubu *Cisařovny*. Vytáhl ze saka miniaturní fotoaparát a mačkal spoušť, dokud nebyl uložen poslední barel a poslední kamion se nechystal k odjezdu.

Tiše se otočil, ukryl přístroj do pláště a odkradl se z nasvíceného prostoru, až ho opět pohltila tma. Pak narovnal záda a tiše našlapoval po dřevěných prknech k silnici vedoucí zpátky do města. Cestou se schovával za všechno možné. Nad hlavou mu vanul teplý noční větřík, který s sebou přinášel těžký pach kalné řeky. Muž si toho však nevšímal. Měl velkou radost, protože získal důležité informace. Ale byl také nervózní. Tyto lidi nelze podceňovat.

Když zaslechl kroky, blížil se už ke konci přístaviště, kde začínala pevnina. Byl téměř v bezpečí.

Hromotluk se zvláštními červenobílými vlasy se tiše plížil rovnoběžnou trasou mezi různými boudami. S klidem a rozhodností sledoval, jak jeho oběť zbystřila, zastavila se a náhle vyrazila kupředu.

Muž se rychle rozhlédl. Nalevo ležela zanedbaná část doku, kde nacházeli útočiště rackové, vpravo byla jednoduchá cesta, kterou do překladišť a zpět projížděly kamiony a další vozy. K pevnině mělo brzy zamířit poslední auto. Jeho světlometry už krájely noční tmu. Když kořist skočila za vysokou haldu provazů na levé straně, muž vytáhl škrtidlo a rozběhl se. Než se

pronásledovaný stačil otočit, zabiják mu přehodil kolem krku tenký drát a prudce utáhl.

Ruce oběti se ještě dlouhou minutu zoufale oháněly. Ramena sebou škubala v agonii. Celé tělo se prudce otřásalo. Nakonec paže ochably a hlava se bezvládně svésila na prsa.

Když se z pravé strany přičítal kamion, dřevěný dok se zachvěl. Vrah schovaný za haldou lan položil tělo na prkna. Uvolnil škrtidlo a prohledal mrtvému šaty. Našel fotoaparát. Beze spěchu vstal a vzápětí se vrátil se dvěma velkými háky, jež sloužily pro upevňování nákladu. Poklekl vedle mrtvoly, nožem z pouzdra na lýtku jí rozpáral břicho, vložil do něj hroty železných háků a vše upevnil provazy. Pak odtáhl zabitého do temné vody. Tělo tiše špláchlo a kleslo ke dnu. Navždy.

Muž vykročil k poslednímu kamionu, který podle rozkazu počkal, a vylezl do kabiny. Když nákladní vůz zamířil k městu, *Císařovna* zvedla můstek a uvolnila lana. Remorkér ji pak odtáhl do Chuang-pchu, odkud po proudu brzy vplula do obří řeky Jang-ce a nakonec na otevřené moře.

ČÁST PRVNÍ

1

ÚTERÝ 12. ZÁŘÍ WASHINGTON, D. C.

Ve Washingtonu mají rčení, že vládu řídí právníci, ale právníky řídí špioni. Město je protkané sítí zpravodajských služeb, od legendárních CIA a FBI přes málo známou NRO až po různé výzvědné skupiny ve všech odvětvích státní správy, dokonce i na významných ministerstvech zahraničí a spravedlnosti. Podle prezidenta Samuela Castilly jich je až příliš. Vládne mezi nimi odvěká rivalita a nechut dělit se o informace, beztak často zavádějící. Dalším problémem je nebezpečná byrokratická zdlouhavost.

Právě o tom i o hrozící mezinárodní krizi prezident znepokojeně uvažoval, když jeho černý Lincoln Towncar projížděl úzkou okresní silničkou na severním břehu řeky Anacostia. Motor tiše vrněl. Vůz s kouřovými skly míjel propletené stromy a tradiční osvětlená přístaviště, až se nakonec přehoupl přes zrezivělé koleje a zabočil vpravo do rušného doku obehnaného plotem. Na ceduli stálo:

NÁMOŘNÍ JACHTAŘSKÝ KLUB ANACOSTIA VSTUP POUZE PRO ČLENY

Klub jachtařů vypadal stejně jako všechny ostatní, jež lemovaly řeku východně od Washingtonu. Byla hodina před půlnocí.

V soukromém přístavišti, pouhých několik kilometrů nad soutokem Anacostii s větším Potomakem, kotvily velké motorové jachty a plachetnice, stejně jako obvyklá víkendová plavidla. Prezident se podíval oknem na mola, jež vybíhala do ponuré vody. U některých právě přistálo pár námořních jachet pokrytých solí. Členové posádek na sobě měli výstroj do špatného

počasí. V okolí Castilla uviděl pět dřevěných budov různých velikostí. Místo vypadalo přesně tak, jak mu ho popsali.

Lincoln plavně zastavil za největším z osvětlených domů, kam nebylo vidět z doků ani od silnice skryté za hustým lesem. Z limuzíny rychle vystoupili čtyři muži v tmavých oblecích s malými samopaly v rukou a rozestavili se kolem. Upravili si speciální brýle s nočním viděním a pročešávali očima temnotu. Jeden ze čtveřice se nakonec otočil zpátky k vozu a rázně kývl.

Pátý muž, který seděl přímo vedle prezidenta, měl také tmavý oblek, ale místo samopalu svíral devítimilimetrovou pistoli Sig Sauer. Prezident mu na znamení podal klíč a strážce chvatně vykročil od auta k téměř neznatelným bočním dveřím domu. Vložil klíč do skrytého zámku a odemkl. Pak udělal čelem vzad, rozkročil se a namířil zbraň před sebe.

V té chvíli se otevřely dveře auta nejbliž k budově a prezident se nadechl chladného nočního vzduchu, prosyceného zápachem spálené nafty. Byl to vysoký, urostlý muž v bavlněných kalhotách a sportovním saku. Na svou mohutnou postavu vešel do domu až nečekaně hbitě.

Pátý člen ochranky se naposledy rozhlédl a spolu se dvěma kolegy také zmizel uvnitř. Zbývá dva zůstali hlídat lincoln a boční dveře.

Nathaniel Frederick („Fred“) Klein, zmožený šéf špionážní organizace Alfa, seděl za kovovým stolem plným rozházených papírů v malé kanceláři v přístavním domku. Bylo to nové nervové centrum Alfy. Na počátku, tedy před čtyřmi lety, neměla skupina žádnou formální strukturu, skutečné sídlo ani oficiální agenty. Tvořili ji porůznu najatí profesionálové z řady oborů. Všichni měli zkušenosti z rozvědky, většina vojenskou minulost a byli v podstatě svobodní – neměli rodinu, trvalý domov, zkrátka žádné závazky, ať už trvalé či dočasné.

Tři velké mezinárodní krize však vyčerpaly zdroje elitního kroužku až na samotnou hranici únosnosti. Prezident proto usoudil, že jeho supertajná agentura potřebuje víc lidí a stálou základnu daleko od radarových obrazovek FBI, Kongresu či Pentagonu. Výsledkem byl tento „soukromý jachtařský klub“.

Měl správné náležitosti pro diskrétní práci: byl otevřený čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu. Panoval zde sice nesouvislý, ale pravidelný dopravní ruch, který se neřídil žádným vzorcem. V dosahu ležela přistávací plocha pro vrtulníky, která připomínala spíš pole zarostlé plevelem. Základna doslova přetékala nejmodernějším telekomunikačním zařízením. Bezpečnostní opatření byla velice nenápadná, zato špičková. Kolem by neprolétla ani vážka, aniž by ji zachytilo jedno z čidel.

Klein byl v kanceláři sám. Zpoza dveří k němu doléhal tlumený hovor několika členů noční směny. Zavřel oči a začal si mnout kořen svého dlouhého nosu. Brýle s drátěnou obrubou ležely na stole. Dnes Klein vypadal skutečně na svých šedesát let. Od té doby, co řídil Alfu, zdatně zestárl. Jeho tajuplnou tvář zbrázdily nové vrásky, i čelo měl o pár centimetrů vyšší. A teď hrozil výbuchem další problém.

Když bolest hlavy trochu ustoupila, opřel se, opět si nasadil brýle a začal bafat ze své nerozlučné dýmky. Místnost naplnila oblaka dýmu, jež neuvěřitelnou rychlostí mizela ve výkonném ventilačním systému, instalovaném zde právě za tímto účelem.

Na stole ležel otevřený spis, Klein se do něj však nedíval. Jen kouřil, podupával a každých pár vteřin loupl okem po hodinách ve tvaru lodě, jež visely vlevo na stěně. Dveře pod hodinami se konečně otevřely. Muž s pistolí Sig Sauer prošel kanceláří k protější dveřím, zamkl je a otočil se.

Pár vteřin poté vstoupil prezident. Usedl do koženého křesla s vysokým opěradlem naproti Kleinově stolu.

„Díky, Barney,“ řekla hlava státu strážnému. „Až tě budu potřebovat, zavolám.“

„Ale pane prezidente...“

„Můžeš jít,“ nařídil neoblomně. „Počkej venku. Jde o soukromý rozhovor dvou starých přátel.“ To byla částečně pravda. S Fredem Kleinem se znali už od dob vysokoškolských studií.

Osobní strážce pomalu prošel kanceláří a zmizel. Z každého jeho kroku bylo cítit nesouhlas.

Když dveře zaklaply, Klein vydechl proud kouře. „Já bych za vámi zašel jako obvykle, pane prezidente.“

„Ne.“ Sam Castilla zavrtěl hlavou. Jeho titanové brýle se ostře zaleskly ve světle lustru. „Dokud mi přesně neřeknete, na čem jsme s tou čínskou lodí – *Císařovna vdova* se jmenuje? – smíme o tom vědět jen my dva a nejnutnější počet vašich agentů.“

„To je to s vynášením informací tak vážné?“

„Škoda slov,“ posteskl si prezident. „Bílý dům se změnil v jedno obří řešeto. Něco takového jsem ještě nezažil. Dokud moji lidé neodhalí pachatele, musíme se scházet tady.“ Z jeho široké tváře číselo hluboké znepokojení. „Myslíte, že je to další *Jin-che*?“

Klein se okamžitě v duchu vrátil do minulosti. Psal se rok 1993 a schylovalo se k nepříjemnému mezinárodnímu konfliktu, který Amerika nemohla vyhrát. Čínská nákladní loď *Jin-che* vyplula z Číny do Íránu. Americká rozvědka dostala informace, že loď převáží chemické látky, jež lze použít k výrobě zbraní. Po neúspěšném pokusu řešit záležitost diplomatickou cestou nařídil prezident Bill Clinton americkému námořnictvu, aby podezřelé plavidlo pronásledovalo a nedovolilo mu přistát, dokud nepadne nějaké rozhodnutí.

Čína obvinění rozhořčeně odmítla. Přední světoví vůdci se předháněli v prohlášeních. Spojenci spustili povyk. A média po celé zeměkouli referovala o události palcovými titulky. Patová situace trvala nekonečných dvacet dnů. Když Čína nakonec začala řinčet zbraněmi, americké námořnictvo přinutilo loď zastavit na otevřeném moři a inspektoři vstoupili na její palubu. Odhalili však jen zemědělské stroje – pluh, lopaty a malotraktory. Zprávy byly falešné. Spojené státy utrpěly ostudu.

Klein se ušklíbl. Až moc dobře si na tu příhodu vzpomínal. Amerika kvůli ní vypadala před světem jako vyvrhel. Její vztahy s Čínou, a dokonce i se spojenci byly pak léta napjaté.

Pochmurně vydechl a rukou odháněl kouř od prezidenta. „Jestli je to další *Jin-che*?“ zopakoval. „Možná.“

„Možná? To znamená spíš ne, nebo skoro určitě ano? Chci od vás slyšet všechno. A hezky podrobně.“

Klein upěchoval tabák v dýmce. „Jeden z našich agentů je profesionální sinolog. Posledních deset let pracuje v Šanghaji

pro konsorcium amerických firem, které se tam snaží uchytit. Jmenuje se Avery Mondragon. Podařilo se mu zjistit, že *Císařovna* převáží desítky tun thiodiglykolu, který se používá do zpuchýřujících zbraní, a taky thionylchlorid. Ten se hodí pro výrobu zpuchýřujících i nervově paralytických zbraní. Loď naložili v Šanghaji. Teď už je na moři a míří do Iráku. Obě látky se samozřejmě běžně používají v zemědělství, ale stát velikosti Iráku jich rozhodně tolik nepotřebuje.“

„Jak spolehlivá je informace tentokrát, Frede? Sto procent? Devadesát?“

„Důkazy jsem neviděl,“ odvětil Klein vyrovnaně a vypustil obláček kouře, tentokrát ho však zapomněl rozehnat. „Ale Mondragon tvrdí, že je to tutovka. Má v ruce originální faktury.“

„Ježíšikriste.“ Castillova široká ramena a mohutný trup jako by zkameněly v křesle. „Nevím, jestli si to uvědomujete, ale Čína je jedním ze signatářů mezinárodní dohody, která zakazuje vývoj, výrobu, skladování či použití chemických zbraní. Nenechá se přistihnout při jejím porušování, protože by to mohlo zbrzdit její snahu ukrajovat si čím dál větší krajíc z globální ekonomiky.“

„Je to pekelně choulostivá situace.“

„Další chyba by nás mohla přijít draho. Vždyť Čína se chystá podepsat smlouvu o lidských právech.“

Výměnou za finanční a obchodní ústupky Ameriky, k nimž prezident přesvědčil neochotný Kongres, se Čína už téměř zavázala podepsat bilaterální dohodu o lidských právech. Ta by znamenala zpřístupnění čínských věznic i soudů inspektorům USA a OSN, přiblížení trestního i občanského soudnictví mezinárodním principům a také propuštění politických vězňů. O podobnou smlouvu usilovali američtí prezidenti už od dob Richarda Nixona.

Sam Castilla ji rozhodně nechtěl ohrozit. I on o ní dlouho snil, z osobních i humanitárních důvodů. „Celé je to strašně riskantní. Nemůžeme dovolit té lodi..., jakže se jmenuje, *Císařovna vdova*?“

Klein přikývl.

„Nemůžeme jí dovolit vplout do Basry s nákladem látek pro výrobu chemických zbraní. To je hlavní. Tečka.“ Castilla vstal a začal se procházet po místnosti. „Jestli se vaše informace potvrdí a my po *Císařovně* půjdeme, jak se Číňané zachovají?“ Zavrtil hlavou a mávl rukou nad vlastními slovy. „Ne, takhle otázka nestojí. My přece víme, jak budou reagovat. Popřou to, vytasí meče a postaví se na zadní. Otázka je, co fakticky podniknou.“ Podíval se na Kleina. „Zvlášť jestli se zase sekneme.“

„To nemůže nikdo předvídat, pane prezidente. Na druhou stranu, žádná země si nemůže dovolit velkou armádu a nukleární zbraně, aniž by je někdy někde nepoužila, třeba jen proto, aby ospravedlnila vynaložené náklady.“

„Nesouhlasím. Jestli se jí hospodářsky daří a lidé jsou spokojení, vůdce si může dovolit armádu a nemusí ji nasadit do akce.“

„Pokud Čína bude chtít využít ten incident jako záminku, že jí vyhrožujeme, samozřejmě by mohla obsadit Tchaj-wan,“ pokračoval Fred Klein. „Touží po tom už desítky let.“

„Pokud vycítí, že na to neodpovíme, tak jistě. Také tu máme střední Asii, kde už Rusko neznamena tak velkou regionální hrozbu.“

Šéf Alfý vyřkl slova, na která se oba báli pomyslet. „Čína má nukleární rakety dlouhého doletu. Jsme na ráně stejně jako všechny ostatní země.“

Castilla se zachvěl. Klein si sundal brýle a mnul si spánky. Mlčeli.

Prezident nakonec vzdychl. Udělal rozhodnutí. „Dobře, řeknu admirálovi Brosemu, aby nařídil námořnictvu sledovat *Císařovnu*. Označíme to za běžnou akci. O skutečné situaci se dozví jen a jen Brose.“

„Číňané zjistí, že pronásledujeme jejich loď.“

„Budeme zdržovat. Uvidíme, jak dlouho s tím vystačíme.“ Prezident vykročil ke dveřím, kde strnul. Když se otočil, jeho tvář byla protáhlá a zasmušilá, kůže pod bradou stařecky povadlá. „Potřebuju důkaz, Frede. Co nejdřív. Sežeňte mi soupis nákladu.“

„Dodám vám ho, Same.“

Prezident Castilla kývl, otevřel dveře a se svěšenými rameny vyšel z místnosti. Jeden z agentů tajné služby za ním zavřel.

Klein znovu osaměl. Zamračeně promýšlel další krok. Když uslyšel motor prezidentského auta, rozhodl se. Otočil se v křesle k malému stolku, na němž ležely dva telefony. Jeden byl červený – přímá šifrovaná linka k prezidentovi. Druhý měl modrou barvu a také byl zabezpečený. Zvedl modré sluchátko a navolil číslo.

STŘEDA 13. ZÁŘÍ KAO-SIUNG, TCHAJ-WAN

Po středně propečeném hamburgeru a láhvi tchajwanského piva v lokále Smokey Joe se Jon Smith vydal taxíkem do přístavu. Do odpoledních jednání v grandhotelu Chi-Laj, kde ho měl čekat starý přítel Mike Kerns z pařížského Pasteurova ústavu, zbývala ještě hodina.

Smith byl v Kao-siungu – druhém největším městě Tchaj-wanu – už skoro týden, ale až teď se mu naskytlá šance se tu trochu porozhlédnout. Vědecké konference měly obvykle nabítý program, aspoň podle jeho zkušeností. Smith pracoval v Lékařském výzkumném ústavu infekčních chorob armády USA. Byl lékařem, vědcem a také podplukovníkem. Na chvíli opustil rozdělanou práci na obraně proti antraxu a odskočil si na mezinárodní shromáždění tichomořských států na téma vývoj v molekulární a buněčné biologii.

Ale vědecké konference jsou jako ryby a hosté: po třech dnech se omrzí.

Kráčel v civilu po nábřeží a obdivoval velkolepý nákladní přístav, po Hongkongu a Singapuru třetí největší na světě. Zavítal sem už před lety, než vyhloubili tunel na pevninu a rajský ostrov se stal další ucpanou částí doků. Bylo jasno jako na pohlednicích, takže Smith na jižním horizontu snadno rozlišil ostrov Liu-čchiu.

Čtvrt hodiny se pak procházel prosluněným dnem. Nad hlavou mu kroužili rackové a v uších zněl čilý ruch přístaviště.

Nikde ani náznak sporu o budoucnosti Tchaj-wanu: zda zůstane nezávislý, nebo si ho podrobí či nějak koupí pevninská Čína, která ho odjakživa prohlašovala za svou nedílnou součást.

Nakonec mávl na taxi a nechal se odvézt do hotelu. Sotva se uvelebil na zadním sedadle, ve sportovním saku mu začal vibrovat mobilní telefon. Nebyl to jeho běžný přístroj, ale speciální mobil ukrytý v tajné kapse. Samozřejmě byl šifrovaný.

Tiše se ohlásil: „Smith.“

„Tak co konference, podplukovníku?“ otázal se Fred Klein.

„Pěkná nuda,“ přiznal.

„Pak jistě uvítáte menší rozptýlení.“

Smith se v duchu pousmál. Nebyl totiž jen vědec, ale také tajný agent. Vyvážit tyto dvě součásti života bylo dost těžké. „Menší rozptýlení“ by opravdu neuškodilo, ale na nic zásadního, co by vyžadovalo maximální soustředění, nebyl připraven. Skutečně se chtěl vrátit na konferenci. „Sem s ním.“

Ze vzdálené kanceláře na břehu řeky Anacostii mu Klein popsal situaci.

Smith ucítil zamrazení, v němž se mísily obavy s očekáváním. „Co mám udělat?“

„Dneska večer zajet na ostrov Liu-čchiu. Měl byste mít spoustu času. V Lin-jüanu si půjčte loď, klidně někoho podplatte a ať jste v devět na ostrově. Přesně v deset budete v malé zátocě na západním pobřeží. Přesná poloha, orientační body a místní označení jsme poslali faxem spolupracovníkovi Alfy v Americkém institutu v Tchaj-wanu. Dostanete je osobně do ruky.“

„A co v té zátocě?“

„Sejdete se s naším dalším agentem, Averym Mondragonem. Heslo je ‚orchidej‘. Doručí vám obálku se skutečným seznamem nákladu *Císařovny*, na jehož základě byla Iráku vystavena faktura. Potom pojedete rovnou na letiště v Kao-siungu. Tam nasednete do vrtulníku jednoho z amerických křižníků kotvících v oblasti. Předáte seznam pilotovi. Adresa je Oválná pracovna. Rozumíte?“

„Stejně heslo?“

„Ano.“

„A co pak?“

Smith slyšel, jak šéf Alfy zabafal z dýmky. „Pak se vrátíte na tu svoji konferenci.“

Telefon oněměl. Smith se usmál. Jasný, jednoduchý úkol.

Chvíli nato taxík zastavil před hotelem Chi-Laj. Smith zaplatil šoferovi, vešel do haly a zamířil k přepážce půjčovny aut. Až dorazí kurýr z Tchaj-peje, Smith zajede po pobřeží do Lin-juanu a vyhledá rybářskou loď, která ho tiše dopraví na Liu-čchiu. Když ji nenajde, tak si nějakou půjčí a bude řídit sám.

Jak procházel vestibulem, z křesla hbitě vyskočil drobný Číňan a zastoupil mu cestu. „Aáá, tady jste, pane doktore. Je mi ctí vás poznat osobně. Vaše přednáška o teoretické práci zesnulého doktora Chamborda na molekulárním počítači byla výborná. Duševní potrava pro labužníky.“

Smith přijal uvítání i poklonu s úsměvem. „Vy mi lichotíte, doktore Liangu.“

„Ale vůbec ne. Napadlo mě, jestli byste se mnou a některými kolegy ze Šanghajského biomedicínského ústavu nezašel dneska na večeři. Velice nás zajímá práce vašeho Institutu a CDC na nových virech, které nás všechny ohrožují.“

„To bych velice rád,“ odvětil Smith uhlazeným hlasem, jemuž vdechl lítostivý tón, „ale dnes večer mám bohužel jiný program. Neměli byste volno někdy jindy?“

„Ozvu se vám, jestli dovolíte.“

„Jistě, pane doktore.“ Jon Smith pokračoval k recepci, duchem už však byl na ostrově Liu-čchiu.

2

WASHINGTON, D. C.

Rozložitý admirál Stevens Brose se stěží vešel do křesla na konci dlouhého jednacího stolu v podzemním operačním středisku Bílého domu. Sundal si čepici a projel si rukou prošedivělý vojenský sestřih. S úžasem a znepokojením se rozhlédl kolem. Prezident Castilla jako vždy seděl v čele, ranní kávu ve velké místnosti však tentokrát popíjeli jen ve dvou. Řady sedadel kolem dlouhého stolu zely zlověstnou prázdnotou.

„Jaké látky, pane prezidente?“ zeptal se admirál Brose, který zastával funkci náčelníka generálního štábu.

„Thiodiglykol...“

„Zpuchýřující zbraně.“

„...a thionylchlorid.“

„Zpuchýřující a nervové plyny. Strašně bolestivé a smrtelně jedovaté látky. Hnusná smrt.“ Admirál začal svou výraznou čelist. „Kolik?“

„Desítky tun.“ Prezident Castilla upíral na admirála zachmuřený pohled.

„To nepřipadá v úvahu. Kdy...“ Vtom se Brose zarazil a přimhouřil své světlé oči. Znovu si uvědomil prázdná křesla kolem stolu. „Chápu. *Císařovnu* nezastavíme a neprohledáme. Chcete udržet informace o události pod pokličkou.“

„Aspoň prozatím. Nemáme o nic pádnější důkazy než v případě *Jin-che*. Další podobný mezinárodní incident si nemůžeme dovolit. Spojenci by nás už nemuseli vojensky podpořit a Čína je před podepsáním dohody o lidských právech.“

Brose přikývl. „Tak co mám udělat, pane? Kromě toho, že budu držet jazyk za zuby.“

„Pošlete loď, která bude *Císařovnu* sledovat. Ať se drží blízko, abyste mohli zasáhnout, ale mimo dohled.“

„Mimo dohled snad, ale určitě si jí všimnou. Zachytí ji radarem. Jestli převážejí kontraband, kapitán o tom nejspíš ví. Bude udržovat posádku v maximální bdělosti.“

„To se nedá nic dělat. Dokud neseženu stoprocentní důkaz, bude to takhle. A jestli se situace vyhroťtí, nesmíte jim dovolit, aby vyvolali střet.“

„Máme na místě někoho, kdo shání důkazy?“

„Doufám.“

Brose se zahloubil. „Naložili ji v noci prvního?“

„Podle mých informací ano.“

Admirál v duchu počítal. „Jak znám Číňany a Šanghaj, nevyplula dřív než druhého časně ráno.“ Natáhl se po telefonu, který měl u lokte, a pohlédl na prezidenta. „Můžu, pane?“

Samuel Castilla kývl.

Brose vytočil číslo a spustil: „Je mi fuk, kolik je hodin, kapitáne. Zjistěte mi to.“ Čekal a znovu si prohrábl kratičké vlasy. „Ano, registr Hongkong. Velkokapacitní loď. Patnáct uzlů. Víte to jistě? Dobře.“ Zavěsil. „Při patnácti uzlech to je do Basry plus minus osmnáct dní, i s obvyklou zastávkou v Singapuru. Jestli vyplula kolem půlnoci prvního, měla by dorazit do cíle devatenáctého brzy ráno čínského času. To znamená večer osmnáctého našeho času. Teď máme třináctého, takže asi za pět dní by *Císařovna* měla vplout do Hormuzské úžiny, což je poslední místo, kde na ni můžeme legálně vstoupit.“ Starostlivě zvýšil hlas. „Jen pět dní, pane. Víc na vyřešení toho průšvihů nemáme.“

„Díky, Stevensi. Pošlu to dál.“

Admirál vstal. „Vašemu účelu nejlíp poslouží jedna z fregat. Pořádně nadupaná, ale ne zas přehnaně. Ne moc velká, aby si jí nepřítel nějakou dobu nevšiml, pokud si radista schrupne nebo je líný.“

„Jak rychle ji tam můžete dostat?“

Brose znovu zvedl sluchátko. Tentokrát byl hovor ještě kratší. Zavěsil. „Za deset hodin, pane.“

„Udělejte to.“

OSTROV LIU-ČCHIU, TCHAJ-WAN

Agent Jon Smith se znovu zadíval na zeleně zářící displej svých hodinek – 22.03. Tiše zaklel. Mondragon měl zpoždění.

Krčil se vedle korálového útesu ostrého jak břitva, který lemoval odlehlou zátoku, a napínal uši. Jediným zvukem však bylo tiché šumění Jihočínského moře, jež omývalo tmavý písek a se slyšitelným syčením klouzalo zpátky. Vítr zněl jako pouhý šepot. Vzduch voněl slanou vodou a rybinou. U pobřeží kotvily lodě, jejichž nehybné kontury zářily ve svitu měsíce. Turisté odjeli posledním trajektem z Pchen-fu.

V dalších zátočinách na západním břehu maličkého ostrova tábořilo pár lidí. Ve Smithově zálivu však panoval naprostý klid, který narušovalo jediné šumění moře a vzdálená světla Kao-siungu, ležícího asi dvacet kilometrů na severovýchod.

Agent znovu pohlédl na hodinky – 22.06. *Kde ten Mondragon vězí?*

Rybářská loď z Lin-jüanu ho vyložila v přístavu Pchen-fu před dvěma hodinami. Zde si vypůjčil motorku a vydal se po silnici, jež obepínala ostrov. Když našel orientační bod popsany v pokynech, ukryl motocykl v křoví a pokračoval pěšky.

Teď už bylo skoro 22.10 a Smithe se zmocnila tíseň. *Něco se stalo.*

Chystal se vyjít ze skryše na opatrnou obhlídku. Náhle však ucítil, jak se hrubý písek pohybuje. Nic neslyšel, ale po zádech mu přeběhl mráz. Sevřel devítimilimetrovou berettu. Napjal svaly. Chtěl se otočit a bokem padnout do písku a kamenů, když mu ucho sežehl horký dech, jenž naléhavě zašeptal:

„Ani hnout!“

Smith ztuhl.

„Ani hnout,“ zopakoval tichý hlas jen pár centimetrů od jeho ucha. „Orchidej.“

„Mondragon?“

„Duch předsedy Maa asi těžko,“ odvětil hlas ironicky. „I když by se tady někde potloukat mohl.“

„Sledovali vás?“

„Asi jo. Nevím to jistě. Pokud ano, setřásl jsem je.“

Písek se znovu pohnul a Avery Mondragon se přihrčil vedle Smithe. Byl malý, tmavovlasý a hubený, vypadal jako přerostlý žokej. Ostře řezaná tvář a dychtivý výraz, oči dravce. Těkal pohledem všude kolem – od stínů v zátocě přes světélkující moře omývající pláž až k podivuhodným korálovým výběžkům, jež čněly z temného zpěněného moře jako sochy.

„Ale k věci,“ pokračoval Mondragon. „Jestli se do půl dvanácté nevrátím do Pchen-fu, nestihnu to do rána na pevninu. Moje krytí se provalí.“ Stočil pohled ke Smithovi. „Takže vy jste podplukovník Smith? Hodně jsem o vás slyšel. Prý jste profík. Doufám, že aspoň polovina z těch řečí je pravda. Mám pro vás totiž skoro radioaktivní materiál.“

Ukázal obyčejnou obálku formátu A5, kterou vytáhl z kapsy.

„To je ono?“ zeptal se Smith.

Mondragon přikývl a znovu ji zastrčil do saka. „Ale musíte Kleinovi něco říct.“

„Poslouchám.“

„V obálce je seznam toho, co *Císařovna* doopravdy převáží. Ale pozor, takzvaný oficiální nákladový list – ten, co vyplnila exportní komise – je jen kouřová clona.“

„Jak to víte?“

„Protože tenhle má i fakturu, kterou má uhradit jedna společnost, na níž je i pečeť ředitele a oficiální firemní razítko. Ze seznamu vyplývá, že existují ještě dvě kopie. Ta druhá je určité v Bagdádu nebo Basře, protože je to faktura na zboží, které se má zaplatit. Kde je ta třetí, netuším.“

„Kde berete jistotu, že nemáte kopii, kterou vystavila vývozní komise?“

„Jak říkám, protože jsem ji viděl. O kontrabandu na ní není ani slovo. A chybí úřední pečeť.“

Smith se zamračil. „Stejně moc nevěřím, že mi nabízíte sto procentní zboží.“

„Co je dneska stoprocentní? Všechno můžete zfalšovat – razítka se dají padělat a firmy v Bagdádu můžou být nastrčené. Ale tohle je nákladový list a nese všechny znaky interního dokumentu, vystaveného pro plátce. Stačí to, aby prezident Castilla nařídil zastavit *Císařovnu* v mezinárodních vodách a aby ji

naši chlapci pořádně omrkli, když bude potřeba. Navíc máme v rukou mnohem víc, než jen chiméry jako kdysi v případě *Jin-che*. A jestli je to náhodou podvrh, tak to jen dokazuje, že v Číně existuje spiknutí s cílem vyvolat konflikt. Nikdo nám nemůže vyčítat, dokonce ani Peking, že chceme mít jistotu.“

Smith přikývl. „No dobře, přesvědčil jste mě. Dejte mi...“

„Ještě něco.“ Mondragon přelétl pohledem stíny v malé zátoce. „Jeden z mých informátorů v Šanghaji mi vyprávěl něco, co byste měl vyřídit Kleinovi. V papírech to z pochopitelných důvodů není. Ten člověk tvrdí, že ve věznici s mírnějším dozorem poblíž Čchung-čchingu – to bylo za druhé světové války Čankajškovo hlavní město – sedí jeden starý pán. Údajně ho vězní na různých místech v Číně už od roku 1949, kdy komunisti Čankajška porazili a ujali se moci. Můj zdroj říká, že ten chlápek ovládá mandarínštinu i další nářečí, ale jako Číňan rozhodně nevypadá. Prohlašuje o sobě, že je Američan a jmenuje se David Thayer.“ Odmlčel se a chvíli jen záhadně zíral. „A teď se podržte..., tvrdí, že je pravým otcem prezidenta Castilly.“

Smith vykulil oči. „Děláte si legraci? Každý přece ví, že prezidentův otec se jmenoval Serge Castilla a je už po smrti. Noviny o jejich rodině popsaly stohy papíru.“

„Přesně tak. Právě to mě zaujalo.“ Mondragon přihodil další podrobnosti. „Můj člověk říká, že vězeň řekl doslova: ‚pravý otec prezidenta Castilly‘. Jestli ten dědek lže, proč by si vymýšlel historku, která se dá tak snadno vyvrátit?“

To byla dobrá otázka. „Jak hodnověrný je ten váš zdroj?“

„Nikdy mě nezklamal, ani mi nepodstrčil žádnou dezinformaci. Aspoň jsem na to nepřišel.“

„Nemohl by to být jeden z úskoků Pekingu? Třeba způsob, jak přimět prezidenta, aby vycouval z dohody o lidských právech?“

„Vězeň trvá na tom, že Peking o jeho synovi vůbec neví, a už vůbec ne, že je teď prezidentem USA.“

Smith v duchu horečně počítal roky. Bylo to teoreticky možné. „Kde přesně toho starce...“

„K zemi!“ Mondragon se vrhl do písku.

Smith s rozbušeným srdcem skočil za korálový útes. Zprava od moře zaburácely zlostné výkřiky v čínštině a dávky z automatických zbraní. Mondragon se převalil za výčnělek a přiklekl vedle Smithe. Oba mířili pistolemi do temné zátoky a hledali nepřitele.

„No,“ pravil Mondragon ponuře, „tak jsem je asi nesetřásl.“

Smith neztrácel čas výčitkami. „Kde jsou? Vidíte něco?“

„Nic.“

Smith vytáhl z větrovky brýle s nočním viděním. Díky nim se temnota rázem zbarvila do světle zelené. Tmavé korály vystupující z moře se rozjasnily a s nimi i vyhublý mužík svlečený do pasu, který se tyčil vedle jednoho z podivných útvarů připomínajících sochy. Stál po kolena ve vodě, držel starý samopal AK-47 a zíral jejich směrem.

„Jednoho mám,“ špitl Mondragonovi. „Honem. Ukažte rameno. Dělejte, že jdete ven.“

Mondragon se mírně zvedl a vystrčil levé rameno, jako by se chystal vyběhnout. Hubený muž za sloupem zahájil střelbu.

Smith vypálil dvě dobře mířené rány. Muž se v zeleném oparu prohnul jako luk a pak se skácel obličejem do vody. Okamžitě se kolem něj objevila rostoucí tmavá skvrna.

Mondragon se znovu přikrčil a vystřelil. Kdesi v temnotách někdo vykřikl.

„Támhle!“ vyštěkl Mondragon. „Vpravo! Je jich víc!“

Smith máchl berettou doprava. Čtyři zelení muži vystoupili z úkrytu a rozběhli se od moře k silnici. Pátý ležel natažený na pláži za nimi. Smith vypálil na vůdce přepadové skupiny. Viděl, jak se chytil za stehno a padl k zemi, ale dva za ním ho uchopili za ruce a odtáhli do bezpečí.

„Obkličují nás!“ Smithovi vyvstal pot na čele. „Zpátky!“

On i Mondragon vyskočili a dupali po korálovém písku k hřebenu, který uzavíral zátoku z jižní strany. Nová salva za jejich zády napovídala, že tři zbylí útočníci to nevzdávají. Smith ucítil, jak mu kulka protrhla větrovku. Hladina adrenalinu v krvi mu prudce stoupla. Vyplížil se po hřebeni do houští a padl za strom.

Mondragon ho následoval, ale táhl za sebou pravou nohu. Skočil za jiný kmen.

Pokračující palba cupovala listí i drobné větévky, až se Smith s Mondragonem dusili. Snažili se držet hlavy co nejniž. Mondragon vytáhl z pouzdra na zádech nůž, prořízl si kalhoty a prohlížel si zranění.

„Jak to vypadá?“ zašeptal Smith.

„Střela asi nezasáhla nic vážnějšího, ale na pevnině to asi těžko vysvětlím. Budu se muset uklidit na ‚dovolenou‘, nebo předstírat, že jsem měl nehodu.“ Bolestně se usmál. „Ale teď máme jiné starosti. Ta skupinka je teď na boku, možná už na silnici, a banda v zátoce nás k nim nažene. Musíme dál na jih.“

Smith souhlasil. Plazil se křovím, prodíral se pod stromy ohnutými neustálým větrem a postřikem od Jihočínského moře. Postupovali pomalu. Smith klestil Mondragonovi cestu. Používali jen chodidla, kolena a lokty, v ruce svírali pistole. Křoví se poddávalo jen neochotně, větve jim škubaly oblečení i vlasy. Menší větvičky se lámaly a rozdíraly jim tváře, předloktí i uši.

Konečně dorazili k vysokému břehu nad dalším méně chráněným koutem ostrovního pobřeží. Byl příliš otevřený do moře, aby si zasloužil název zátoka. Jak se dál dychtivě kradli k silnici, donesly se k nim odsud cizí hlasy. Za nimi se na břehu zjevily čtyři tiché stíny. Dva další zůstaly stát po kotníky v moři. Jeden ze stínů, větší než ostatní, pokynul komplicům, aby se rozestoupili. Bledý měsíc ozářil čtyři postavy v černém s kuklami na hlavách.

Jejich vůdce se sklonil. Smith uslyšel hluboký drsný šepot. Muž pravděpodobně udílel rozkazy do vysílačky.

„Mluví čínsky,“ hlesl Mondragon a naslouchal. Mluvil stísněně. Zranění ho bolelo. „Slovům přesně nerozumím, ale zní to jako šanghajský dialekt mandarínštiny. Což znamená, že se na mě nejspíš opravdu pověsili už v Šanghaji. Je to jejich šéf.“

„Myšlíte, že jim někdo dal tip?“

„Možná. Nebo jsem udělal chybu. Anebo už po mně jdou několik dní. Týdnů. Kdoví? Každopádně jsou tady a blíží se k nám.“

Smith si prohlédl Mondragona, který působil stejně houževnatě jako křoví ošlehané oceánem. Prožíval muka, ale nehodlal jim podlehnout.

„Můžeme to risknout a pokračovat k silnici,“ špitl Smith. „Zvládnete to? Jestli ne, zůstaneme tady.“

„Blázníte? Tady by nás rozsekali na kousky.“

Vplížili se hlouběji do houští mezi stromy, dál od moře. Když pomalu postoupili o dalších sedm metrů, uslyšeli z mlází za sebou blížící se kroky. Současně spatřili stíny skupinky, která postupovala od pevniny směrem k moři – a k nim. Pronásledovatelé odhadli, co udělají, a stahovali kolem nich smyčku.

Smith zaklel. „Slyšeli nás, nebo našli stopu. Nezastavujte. Až se k nám přiblíží ta parta ze silnice, zaútočím.“

„Možná to nebude potřeba,“ odpověděl Mondragon šeptem s nadějí v hlase. „Támhle nalevo je skála. Vypadá jako dobrá skrýš. Můžeme se tam schovat, dokud neprojdou, případně dokud někdo neuslyší střelbu a nepřijde sem.“

„Za pokus to stojí,“ přitakal Smith.

Skalisko čnělo z křovisek v měsíčním svitu jako starodávná ruina v džungli někde v Kambodži či Yucatánu. Útvar z roztočivých korálových shluků tvořil primitivní pevnost krytou ze všech stran. Ve stěnách měla otvory, jimiž by se v případě nutnosti dalo střílet. Uprostřed se navíc skrývala prohlubeň, v níž se mohli téměř nepozorovaně přikrčit.

S úlevou si do ní dřepli. Se zbraněmi v pohotovosti naslouchali zvukům ostrova, jenž tonul ve stříbřitém jasu měsíce. Smithe pálily škrábance a drobné ranky, do nichž se dostal pot. Mondragon ulehčil zraněné noze a snažil se najít méně bolestivou polohu. Čekali, pozorovali a naslouchali. Napětí by se dalo krájet. Nebe ozařovala světla Kao-siungu. Kdesi zaštěkal pes a vzápětí se přidal další. Po vzdálené cestě projelo auto. Na moři vrčel motor loďky, která se konečně vracela do přístavu.

Pak zaslechli hlasy. Znovu mumlaly šanghajským nářečím. Zněly blíž a blíž. Z hustého mlází, jež ztěžovalo chůzi, se ozývalo chrastění. Stíny prošly kolem. Jeden z nich zastavil.

Mondragon pozvedl pistoli.

Smith ho chytil za zápěstí a zavrtěl hlavou.

Stín patřil vysokému muži. Sundal si z hlavy kuklu, pod níž se objevila bezbarvá, jakoby vybělená tvář a kštice podivně světlých rusých vlasů. Oči zářící jako dvě zrcadla pročešávaly korálový útvar a pátraly po sebemenší známce pohybu. Smith s Mondragonem v prohlubni mezi kameny zatajili dech.

Muž tam hodnou chvíli stál a sledoval.

Smith cítil, jak mu po zádech a hrudi stéká pot.

Chlap se otočil a vykročil k silnici.

„Ufff,“ vydechl Mondragon. „To byl...“

Okolní noc náhle explodovala. Střely se zarývaly do korálů a svištěly mezi stromy. V divokém krupobití pršely úlomky kamení. Jako by po nich střílela samotná temnota. Záblesky zbraní vycházely ze všech stran. Vysoký zrcek zahlédl Smithe s Mondragonem, ale nic nepodnikl, dokud neuvědomil ostatní.

Napadení opětovali palbu. Horečně skrápěli stíny křovisek a stromů a hledali viditelného nepřítele. Skryš se pro ně náhle stala nevýhodou. Byli jen dva. Proti nejméně sedmi protivníkům to nestačilo. A docházely jim náboje.

Smith se naklonil k uchu kolegy. „Budeme se muset probít. Půjdete k silnici. Kousek odsud mám motorku. Uveze nás oba.“

„Zepředu je střelba řidší. Co je pokropit a prorazit tudy? Se mnou si nedělejte starosti. Zvládnu to!“

Smith kývl. V hlavě měl stejnou věc. Adrenalin se jim valil žilami jako žhavá láva. Kdyby na to přišlo, běželi by třeba i na měsíc...

Když napočítali do tří, začali střílet a vyrazili ze skal směrem k cestě. Krčili se, ale postupovali rychle a přitom se vyhýbali stromům i houštím. Chvíli nato pronikli kruhem útočníků. Palba zněla náhle zezadu a silnice byla nadosah.

Mondragon zachroptěl, klopytl a klesl do spletené zeleně. Smith ho okamžitě uchopil za ruku, aby mu pomohl, ale agent nereagoval. Paže byla bez energie, bez života.

„Avery?“

Žádná odpověď.

Smith padl na kolena vedle agenta a našel mu na týlu horkou krev. Okamžitě nahmatal krční tepnu. Nic. Nadechl se,

utrousil nadávku a prohledal Mondragonovi kapsy. Ve stejné chvíli uslyšel, jak se zabijáci tiše plíží bujnou vegetací.

Obálka nikde. Horečně znovu prošacoval každou kapsu a bral všechno, co mu přišlo pod ruku. Prohmatal Mondragonovo bezvládné tělo, ale obálka byla pryč. Nadobro. Čas vypršel.

V duchu zaklel a rozběhl se.

Nad Jihočínským mořem se zatáhlo. Když doběhl k silnici, plující oblaka zakryla měsíc a zbarvila noc uhlovou černí. Milosrdná tma znamenala alespoň kapičku štěstí v moři smůly. Smith cítil úlevu, jež však nedokázala přehlušit vztek z Mondragonovy smrti. Přeběhl cestu a padl do hlubokého příkopu, který lemoval vozovku.

S těžkým supěním namířil Mondragonův glock i svoji berettu mezi stromy. Čekal a přemýšlel... Obálka byla v náprsní kapse. Smith viděl, jak Mondragon nejméně dvakrát skočil na zem. Dokument mu přitom mohl vypadnout, nebo ho ztratil, když se předtím plížili křovím, nebo ještě dřív při zběsilém úprku.

V zoufalství sevřel obě zbraně ještě pevněji.

Po pár minutách se u krajnice ostražitě zjevila jediná postava. Rozhlédla se na obě strany a vykročila přes cestu, starý samopal AK-47 v pohotovosti. Smith zvedl pistoli. Zabiják si všiml pohybu a začal slepě pálit. Smith pustil glock, namířil berettu a dvakrát rychle po sobě vystřelil.

Muž se skácel obličejem k zemi a zůstal nehnutě ležet. Smith znovu uchopil glock a zahájil ničivou palbu z obou zbraní. Z druhé strany silnice zněly výkřiky a jekot.

S jejich ozvěnou v hlavě vyskočil z příkopu a utíkal mezi stromy směrem do nitra ostrova. Divoce dupal a cítil bolest na plicích. Crčel z něj pot. Nevěděl, jak daleko a dlouho běžel, ale začal si uvědomovat, že už za sebou neslyší pronásledovatele. Žádné šlapání v křoví, běžící nohy či výstřely.

Dobrých pět minut se krčil v zákrytu vzrostlého stromu. Připadalo mu to jako pět hodin. Tep mu tloukl v uších. Opravdu to vzdali? Smith s chudákem Mondragonem aspoň tři zabili, dva jiné zranili a možná zasáhli i další.

Ale na tom teď málo záleželo. Pokud vrazi zanechali stíhání, znamenalo to jediné – že dostali to, pro co si přišli. Našli tajný seznam nákladu čínské *Císařovny*.

3

WASHINGTON, D. C.

Zlatavé slunce zalévalo růžovou zahradu a tvořilo na podlaže Oválné pracovny hřejivé obdélníky, toho rána však působilo jaksi hroživě. Do dveří vstoupil personální šéf Bílého domu Charles Ouray a vytrhl prezidenta Castilla ze zamyšlení.

Prezident na příchodím okamžitě poznal, že je mu těžko. „Posadte se, Charlie. Co se děje?“

„Asi to neuslyšíte rád, pane prezidente.“ Usedl na pohovku.

„Nejistili jste, kudy tečou informace?“

„Ani náznakem,“ pravil Ouray a zavrtěl hlavou. „Tak masivní úniky, které trvají celý rok, by se měly dát odhalit, ale tajná služba, FBI, CIA ani Národní bezpečnostní agentura si vůbec nevědí rady. Prověřili všechny lidi v západním křídle od třídní pošty až po vyšší personál včetně mě. Dobrá zpráva je, že informace určitě nevynesl nikdo z nás. Bílý dům je z obliga, včetně uklízacích čet a zahradníků.“

Prezident spojil ruce do stříšky a zamračil se na své prsty. „No dobře, a co nám z toho vychází?“

Ouray se zatvářil ostražitě. „Jak prosím?“

„Kdo zbývá, Charlie? Kdo nebyl prověřen a přitom mohl mít přístup k informacím, které unikly? K plánům..., k politickým rozhodnutím. Byly na vysoké úrovni.“

„Ano, pane. Ale nevím, co tím přesně myslíte. Nenapadá mě nikdo...“

„Prověřili i mě, Charlie?“

Ouray se upjatě zasmál. „Ovšemže ne, pane prezidente.“

„Proč ne? Já k těm informacím přístup rozhodně měl, pokud nebyly další úniky, o kterých jsem neslyšel.“

„Nebyly, pane. Ale vás by přece nikdo nepodezíral. To je absurdní.“

„Přesně to říkali o Nixonovi, než se našly ty nahrávky.“

„Pane...“

„Já vím, myslíte si, že já jsem hlavní poškozený. To není pravda. Trpí tím všichni Američané, jestli mi rozumíte.“

Ouray mlčel.

„Podívejte se výš, Charlie, a všechny pořádně proklepněte. Kabinet. Viceprezidenta, který se mnou ne ve všem souhlasí. Generální štáb, Pentagon i vlivné lobbisty, s nimiž přicházíme do styku. *Nikdo* není mimo podezření.“

Ouray se mírně předklonil. „Vážně si myslíte, že by to mohl být někdo takhle vysoko?“

„Jistě. Ať je to, kdo chce, podřezává nám větev. Tady ani tak nejde o ty informace... No dobře, tisk, a dokonce i naši nepřátelé znají naše plány dřív, než je vyhlásíme – ale na pováženou je jiná věc. Nejhorší ránu totiž utrpěla naše vzájemná důvěra. Navíc se nedá vyloučit ohrožení národní bezpečnosti. Vždyť já se teď nikomu z našich lidí nemůžu svěřit s ničím opravdu citlivým, ani vám ne.“

Ouray přikývl. „Já vím, Same. Ale mně věřit můžete.“ Usmál se, ale veselý smích to nebyl. „Prošel jsem prověrkou. Tedy pokud nemůžete důvěřovat FBI, CIA, Národní bezpečnostní agentuře ani tajné službě.“

„Vidíte? Ve skrytu duše už začínáme pochybovat i o nich.“

„Asi ano. A co ministerstvo obrany? Řada prozrazených informací souvisí s armádou.“

„Ale tam šlo o politická rozhodnutí, ne vojenská. O dlouhodobou strategii.“

Personální šéf zavrtěl hlavou. „Já nevím. Třeba tady máme cizího krtka, tak hluboko, že ho lidi od bezpečnosti nenajdou. Co jim říct, aby kopali víc do hloubky a hledali profesionálního špiona, který se schovává za jednoho z nás?“

„Dobře, řekněte jim, ať se zaměří tímto směrem. Ale já nemyslím, že je to špion, cizí nebo domácí. Tenhle žvanil nemá zájem krást tajemství – chce změnit veřejnou diskusi. Ovlivnit naše rozhodnutí. Je to někdo, kdo bude mít prospěch ze změny naší politiky.“

„Jo,“ připustil Ouray stísněně.

Prezident se vrátil k papírům rozloženým na stole. „Najděte mi toho zrádce, Charlie. Potřebuju vědět víc, jinak se v tom všem utopím.“

ČTVRTEK 14. ZÁŘÍ KAO-SIUNG, TCHAJ-WAN

Okna Smithova pokoje ve dvacátém patře grandhotelu Chi-Laj nabízela úchvatné panoráma plné jasných světél, jež zářila od obzoru až k hvězdnému nebi. Agent měl však jiné starosti.

Už potřetí si pročítal všechno, co objevil v Mondragonově peněžence a bloku. Doufal, že najde nějakou stopu, jak zavražděný agent Alfý získal seznam lodního nákladu. Podezření v něm budil jedině zmačkaný papírový ubrousek z kavárny Starbucks s naškrábaným jménem – Čao Jan-ťi.

Zazvonil mu mobil. Fred Klein ho pozdravil otázkou: „Doručil jste materiál na letiště?“

„Ne,“ přiznal Smith. „Mám špatnou zprávu. Mondragon je po smrti.“ V tichu na druhém konci linky jako by uslyšel vzdychnutí.

„Je ho velká škoda. Spolupracoval jsem s ním dlouho. Byl to kvalitní agent, bude mi chybět. Zavolám jeho rodičům. Bude to pro ně otřes. Tragédie.“

Smith se ztěžka nadechl. Jednou. Dvakrát. „Je mi líto, Frede. Musí to pro vás být těžké.“

„Povězte mi, co se stalo.“

Smith mu řekl o obálce, napadení a Mondragonově smrti. „Zabijáci byli Číňani ze Šanghaje. Šli po tom seznamu. Mám stopu, ale dost nejasnou.“ Řekl Kleinovi o popsaném ubrousku.

„Víte jistě, že ten kus papíru pochází ze Šanghaje?“

„Byl Mondragon v posledních pěti měsících někde jinde?“

„Nevím o tom.“

„Takže je to jistá možnost a víc v ruce stejně nemám.“

„Můžete se nějak dostat do Šanghaje?“

„Snad jo. Na konferenci je tady se mnou jeden vědec, doktor Liang. Snad ho přesvědčím, aby mě vzal na prohlídku k nim do

ústavu.“ Pověděl Kleinovi o neodbytném čínském mikrobiologovi. „Má to tři háčky. Neumím ani slovo čínsky a nemám páru, kde ta kavárna je. A pak moje beretta. Nevím, jak ji propašovat do Číny.“

„Informace o kavárnách Starbucks nechám nafaxovat do Tchaj-peje. V Šanghaji na vás bude čekat tlumočník a přinese vám zbraň. Heslo je ‚káva latte‘.“

„Ještě něco.“ Smith mu vyprávěl o starci v čínském vězení, který se prohlašoval za Davida Thayera. Zopakoval podrobnosti, jež mu sdělil Mondragon.

„Thayer? V životě jsem neslyšel, že by měla taková osoba co dělat s prezidentem. Jestli si z vás někdo nevystřelil.“

„Mondragonův informátor tvrdil, že ten děda je stoprocentně Američan.“

„Dá se mu věřit?“

„Určitě. Aspoň podle Mondragona.“

„Řeknu to prezidentovi. Jestli je ten chlap Američan, ať už je kdokoliv, Castilla to bude chtít vědět.“

„A já se pokusím najít ten seznam v Šanghaji. Co další kopie?“

„Tu, která má být v Bagdádu, si беру na starost.“ Odmlčel se. „Měl byste vědět, že nás tlačí čas, podplukovníku. Podle námořnictva *Císařovna* dopluje do Perského zálivu už za pět dní, možná i dřív.“

WASHINGTON, D. C.

Prezident Castilla právě svačil u těžkého stolu z borového dřeva, který si vzal s sebou z guvernérské rezidence v Santa Fe. I v Oválné pracovně za ním rád sedával. S pocitem nostalgie odložil sendvič se sýrem a paprikou, otočil se v novém křesle a pohlédl z okna na bujně zelené zahrady a vzdálené památníky, jež si postupem času oblíbil. Před očima mu však vyvstával jiný výjev – krvavě rudé západy slunce a širá, avšak neustále živá poušť jeho ranče daleko na hranicích rodného Nového Mexika, kde žili dokonce i divocí jaguáři. Náhle si připadal starý a unavený. Chtělo se mu domů.

Ze zasnění ho vytrhl příchod osobního asistenta Jeremyho. „Je tady pan Klein. Rád by s vámi mluvil, pane.“

Prezident se podíval na hodiny stojící na stole. Kolik je teď asi v Číně? „Až do odvolání žádné telefony ani návštěvy.“

„Ano, pane.“ Asistent podržel dveře.

Fred Klein se vřítíl dovnitř. Z kapsy tvídového saka mu vyčnívala špička dýmky.

Když Jeremy zavřel, Castilla mávl rukou ke křeslu, jež dostal darem od anglické královny. „Do klubu jachtařů jsem se chystal večer.“

„Tohle nepočká. Vzhledem k informačním únikům jsem se bál mluvit i do červeného telefonu.“

Prezident přikývl. „Máme ten seznam?“

Klein těžce vzdychl. „Zatím ne.“ Zopakoval Smithovo hlášení.

Prezident se zachmuřil a zavrtěl hlavou. „Hrůza. Oznámili jste to rodině agenta?“

„Jistě, pane.“

„Postaráte se o ně?“

„Ano.“

Castilla znovu vyhlédl ze svého vysokého okna. „Myslíte, že by rádi navštívili Oválnou pracovnu, Frede?“

„To nejde, pane prezidente. Alfa přece oficiálně neexistuje. Mondragon byl soukromá osoba, nic víc.“

„Někdy je tahle práce strašně tvrdá.“ Odmlčel se. „Dobře, takže ten seznam nemáme. Kdy ho mít budeme?“

„Smith má nějakou stopu v Šanghaji. Pracuje na ní jako host čínské vlády. Bude mluvit s mikrobiology tamních výzkumných zařízení. My máme lidi v Pekingu, Hongkongu, Kantonu i průmyslových městech, kterých tam v posledních letech přibýlo. Zjišťují tam, jestli za tím nestojí čínská vláda. Taky shánějí informace o *Císařovně*, třeba i neověřené. A nedá se vyloučit, že najdeme druhou kopii v Bagdádu. Nasadím na to agenta.“

„Dobře. Dám pokyn námořnictvu, aby vyslalo fregatu. Podle Broseho máme maximálně deset hodin, než *Císařovně* dojde, co děláme. Pak se to Čína dozví a s ní nejspíš zbytek světa.“

„Jestli bude Čína chtít.“ Klein zaváhal.

Klein nebyl člověk, který váhá. „Co je, Frede? Jestli jde o ty chemikálie, měl bych o tom vědět.“

„Nejde, pane prezidente.“ Klein se znovu odmlčel a pečlivě vážil slova.

Prezident ho tentokrát nepobízela, ale zamračil se. Co mohlo železného šéfa Alfy tak zneklidnit?

Klein konečně pokračoval: „V čínském vězení sedí jeden starý pán. Tvrdí o sobě, že je Američan. Říká, že ho tam vězní od Čankajškovy porážky v roce 1949.“

Prezident Castilla zasmušile kývl. „To se našim lidem po válce stávalo. Asi jich bylo mnohem víc, než vůbec tušíme. Ale je naprosto nemyslitelné a skandální, aby ho tam drželi dodneška. I proto jsem chtěl, aby součástí smlouvy o lidských právech byla i nezávislá inspekce ohledně válečných zajatců. Každopádně, jestli je to pravda a máme důkazy, budeme s tím muset okamžitě něco dělat. Jak se ten Američan jmenuje?“

Klein pozorně sledoval prezidentovu tvář. „David Thayer.“

Prezident nehnul brvou. Jako by nic neslyšel. Jako by stále čekal, až Klein to jméno vyřkne. Pak zamrkal. Otočil se v křesle. Prudce vstal, vykročil k oknu za stolem a zadíval se ven, ruce pevně spojené za zády.

„Pane?“

Záda Samuela Castilly byla strnulá, jako by právě dostal výprask. „Po tolika letech? Jak je to možné? Je vyloučeno, aby ještě žil...“

„Co se stalo...?“ začal Klein, ale nedokončil větu. Odpověď dobře znal. Sevřel se mu žaludek.

Prezident se otočil a znovu usedl. Opřel se a zadíval se kamsi do dáli, do jiného prostoru i času. „Zmizel v Číně, když jsem byl v plenkách. Ministerstvo zahraničí, armáda i Trumanovi lidé se ho snažili najít, ale jak víte, stáli proti nám Maovi komunisté, a ti nás neměli v lásce. Ale podařilo se nám získat tajné informace od Sovětů a jistých amerických a britských zdrojů v Číně. Ze všech vyplývalo, že Thayer už nežije. Buď zemřel v boji, nebo ho zajali a popravili komunisté, případně ho zabili Čankajškovi pohůnci za to, že se snažil promluvit s Rudými. Než odjel, řekl mojí matce, že se o to pokusí.“

Zhluboka se nadechl a sotva znatelně se na Kleina usmál. „Serge Castilla byl Thayerův kolega a kamarád z ministerstva zahraničí. Vedl pátrací akce, takže byl s matkou pravidelně v kontaktu. Já z toho ještě neměl rozum, takže mi těžko mohla vysvětlit, co se děje. Když mi byly čtyři, všichni se už smířili s tím, že je Thayer po smrti. Serge a máma se postupně sblížili. Nakonec se vzali a on mě adoptoval. Považoval jsem ho za vlastního otce. David Thayer bylo jen jméno. Když jsem dospíval, máma mi řekla všechno, co se zjistilo o jeho pobytu v Číně. Moc toho nebylo. Neviděl jsem důvod vytrubovat to do světa, protože můj táta byl Serge. Vychoval mě, prožil si se mnou nešťovice i školní zkoušky. Měl jsem ho rád. Jmenovali jsme se stejně, a tak se nikdo neptal, jestli je můj biologický otec.“

Prezident zavrtěl hlavou, jako by se vracel do přítomnosti. Pevně se zadíval do Kleinových znepokojených očí. „David Thayer ke mně patří, ale vůbec si na něj nevzpomínám.“

„S pravděpodobností tisíc ku jedné je ten chlap obyčejný zločinec, který se chytil příležitosti. Třeba to ani není Američan. Mohl potkat Thayera těsně před jeho zmizením. Seděl ve věznicí s nízkou ostrahou, zaslechl o vás a vaší snaze přimět Čínu k dodržování lidských práv a vycítil šanci.“

„Pokud je to pravda, jak mohl uhodnout, že Thayer měl syna, ze kterého se stal americký prezident? Jmenuju se přece Castilla!“

Klein se zamračil. „Když už jsme u toho, pane, co by o vás skutečný David Thayer mohl vědět? Věděl, že měl syna, ale nemohl tušit, že si jeho žena vzala Serge Castellu.“

„To je snadné. Jestli je ten člověk opravdu David Thayer, mohl si to prostě domyslet. Věděl, že měl syna Samuela Adama a blízkého přítele Castellu. To v okruhu naší rodiny není zrovna běžné jméno. Můj věk by přesně odpovídal.“

„Jistě, máte pravdu,“ připustil Klein. „Ale co ty úniky informací? Možná máme v Bílém domě špiona, který předal zprávu Číňanům a tohle je jeden z jejich mazaných kousků.“

Prezident zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem se netajil, že mě Serge adoptoval, ale nebylo to téma běžných rozhovorů. Nikdo kromě mých nejbližších neví přesně, kdo byl můj pravý otec a co

se s ním stalo. Dokonce ani Charlie Ouray. Ani vy jste to nevěděli. Nechtěl jsem vyvolávat soucit a přivádět matku do rozpaků.“

„Vždycky se najde někdo, kdo takovou informaci rád prodá.“

„Cynik jako obvykle.“

„To mám v popisu práce.“ Klein se chladně pousmál.

„Asi ano.“

Šéf Alfy znovu zaváhal. „Dobře. Řekněme, že nemůžeme vědět jistě, že to není váš otec. Jistá možnost existuje. Co chcete dělat?“

Prezident se znovu pohodlně opřel, sňal brýle a přejel si dlaněmi po tváři. Ztěžka vzdychl. „Samozřejmě ho chci vidět. To by mi v tuhle chvíli udělalo radost jako nic na světě. Představte si, že můj vlastní otec žije. No jen si to představte. Neskutečná věc. Jako kluk jsem sice vzhlížel k Sergeovi, ale zdávalo se mi o Davidu Thayerovi.“ Odmlčel se. Z jeho tváře číselo melancholie a stará bolest.

Pokrčil rameny a odmítavě mávl rukou. „Tak dost. To jsou jen sny. Teď jde o to, co udělá prezident Spojených států. Chci ho dostat z Číny, jak jinak. Je to Američan. Proto si zaslouží plnou podporu naší země. Chci se s ním sejít, poděkovat mu za odvalu a potřást mu rukou jako každému, kdo toho vytrpěl tolik co on. Je ovšem potřeba uvážít mezinárodní souvislosti. Teď řešíme *Císařovnu* a její náklad mířící do země, která nás chce zničit.“

„To jistě, pane.“

„Jestli zjistíme, že ta loď skutečně přepravuje chemikálie a budeme na ni muset vstoupit, nedovedu si představit, že tu smlouvu s Čínou podepíšeme. Určitě ne letos a možná ani do konce funkčního období této vlády. Číňané vycítí změnu naší politiky, a to bude znamenat další zdržení. Thayer se vzhledem ke svému věku nejspíš nikdy nedostane ven.“

„Asi ne, Same.“

Prezident se ušklíbl, tvrdým a neústupným tónem však dodal: „Ale to nesmí hrát roli. Ani na vteřinu. Jestli *Císařovna* ty jedy převáží, musíme ji zastavit a klidně i potopit, když na to

přijde. S tím starým pánem v Číně zatím nebudeme nic podnikat. Rozumíte?”

„Naprosto, pane prezidento.“

4

ČTVRTEK 14. ZÁŘÍ ŠANGHAJ, ČÍNA

Letadlo společnosti Air China z Tokia přeletělo Východočínské moře a stáčelo se nad širokou deltou řeky Jang-ce. Jon Smith si z okna prohlížel zeleň hustě posetou domy i mlžný opar, který zakrýval jedno z největších měst celé Asie jako chomáče vaty.

Smith hloubal nad nákladovým listem čínské lodi a děšivou cenou za jeho ztrátu. Přitom sklouzl pohledem z přeplněné řeky na sever k ostrovu Čchung-ming. Když letadlo přesně ve 13.22 přistálo na mezinárodním letišti Pchu-tung, nebyl o nic moudřejší. Jistě věděl jen to, že se Saddámu Husajnovi nesmí dostat do rukou další chemické zbraně. Smlouva o lidských právech byla až na druhém místě.

Doktor Liang Tchien-ning a jeho usměvaví kolegové doprovodili doktora Smithe z letadla. Terminál nebyl podle západních měřítek velký, zato však ultramoderní. Měl vysoký modrý strop a halu zdobily květináče s okrasnými rostlinami. U přepážek stály zástupy mužů v oblecích, Evropanů i Číňanů, jako živý důkaz snahy Šanghaje stát se jakýmsi asijským New Yorkem. Někteří z nich věnovali Smithovi a jeho společníkům letmý pohled, v očích však měli jen zvědavost, nic víc.

Mezi čekajícími taxíky před halou čekala černá limuzína. Jen co dosedli, řidič vplul do proudu aut. Těsně přitom minul tři vozy taxislužby a dva chodce, kteří s hrůzou v očích uskočili. Smith se obrátil, aby se podíval, jestli se jim nic nestalo. Ostatní to vůbec nevzrušilo, což jasně vypovídalo o místních řídicích zvyklostech. Smith si však díky tomu všiml menšího tmavomodrého auta, které vypadalo jako Volkswagen Jetta. Předtím parkovalo mezi taxíky, nyní však bylo přímo za limuzínou.

Možná na něj tady čekal někdo další, kdo neměl nic společného s biomolekulární medicínou a nebyl si jistý, jestli je Smith tím, za koho se vydává. Řidič jetty mohl být samozřejmě obyčejný Šanghajan, který přijel vyzvednout přítele či příbuzného a nešikovně zastavil mezi taxíky místo v parkovacím domě. Přesto bylo zvláštní, že vyjel od haly v naprosto stejném okamžiku jako oni.

Doktoru Liangovi se s tím Smith nepsal. Zatímco pasažéři živě diskutovali o původcích virů, limuzína vklouzla na rychlostní silnici a zamířila na západ přes bažinatou deltu, která se prostírala těsně nad úrovní moře. Na obzoru vyvstala zubatá silueta Šanghaje, nového města, jehož převážná část vznikla během posledního desetiletí. Jako první se objevila rychle rostoucí čtvrt Pchu-tung s jehlově ostrou špičkou věže Oriental Pearl a hranatějším, ale rovněž velkolepým mrakodrapem Ťin Mao. Drahá architektura se všemi znaky luxusu a moderních postupů. Ještě před deseti lety tu byla jen rovinatá mokřina, jež zásobovala město zeleninou.

Konverzace se stočila na plány Smithovy návštěvy. Limuzína zatím pokračovala Pchu-tungem a podél řeky Chuang-pchu do Pchu-si a Bundu, které až do roku 1990 tvořily srdce staré Šanghaje. Nad neoklasickými kancelářskými budovami z koloniálního období se nyní tyčil šik blyštivých mrakodrapů.

V Lidovém parku měl Smith dobrý výhled na auta, kola i lidi, kteří se vlnili ulicemi jako živé moře. Několik vteřin to všechno zamyšleně pozoroval. Bující výstavba. Doklady nezměrného bohatství. Lidské mraveniště. Šanghaj byla nejlidnatějším městem Číny, dokonce větším než Hongkong či Peking. Ale Šanghaj chtěla ještě víc. Usilovala o výsadní postavení na světové ekonomické scéně. Uctívala minulost, ale hleděla do budoucnosti.

Když limuzína zahrnula doprava k řece, doktor Liang mu div nerozmačkal ruce. „Doktore Smithi, opravdu nechcete pokoj v hotelu Grand Hyatt ve věži Ťin Mao? Je to moderní zařízení, prostě nádhera. Restaurace a obsluha nemají konkurenci. Ručím vám za to, že tam budete mít veškeré pohodlí. Navíc je odtud blíž do našeho Biomedicínského výzkumného ústavu v Čang-

-tiangu, kam pojedeme, až se ubytujete. Hotel Mír je historická památka, to ano – ale čtyři hvězdičky zrovna nemá.“

Lidé z Alfy ho informovali, že v Šanghaji jsou jen tři kavárny z řetězce Starbucks. Všechny ležely na straně řeky, kde je čtvrť Pchu-si, dvě nedaleko od nábřeží Bund.

Usmál se a odvětil: „Vždycky jsem chtěl bydlet ve starém hotelu Mír, pane doktore. Historie, to je moje.“

Vědec vzdychl. „V tom případě... Jak si přejete.“

Limuzína zabočila na jih do malebné ulice, jež vedla mezi koloniálními domy Bundu a širokým tokem řeky Chuang-pchu. Smith pohlédl na řadu honosných obchodů a budov nad vodou. Zde kdysi tlouklo srdce staré Britské koncese, která vznikla v roce 1842 a skoro sto let se pak křečovitě držela u moci, než město za druhé světové války uchvátili Japonci.

Doktor Liang se předklonil a ukázal. „Tady je váš hotel.“

„Vidím. Díky.“

Byl to jedenáctipatrový výtvar gotické architektury v pojetí chicagské školy korunovaný zelenou pyramidou. V roce 1929 ho dal postavit nechvalně známý šanghajský milionář Victor Sassoon, jenž zbohatl na obchodu s opiem a zbraněmi.

Když limuzína zastavila před klenutým vchodem, doktor Liang sdělil Smithovi: „Přihlásím vás na jméno našeho ústavu.“ Vystoupil.

Smith ho následoval a nenápadně se přitom rozhlížel po okolí. Po tmavomodrém autě, které s nimi odjelo z letiště Pchutung, jako by se slehla zem. Když však vešel do otáčivých dveří, všiml si, že šofér také vystoupil z limuzíny. Zvedl kapotu a díval se do motoru, který běžel jako švýcarské hodinky, jak se aspoň Smithovi zdálo.

Vstupní hala byla ve stylu art deco. Od bouřlivých dvacátých let, jež v Šanghaji tepaly obzvlášť hlasitě, se toho zde změnilo pramálo. Doktor Liang vedl Smitha po bílé mramorové podlaze k recepci. Povýšený úředník otevřel knihu hostů a oba příchozí si úkosem změřil. Ani se nenamáhal skrývat své pohrání.

Doktor Liang recepčnímu cosi čínsky zadrmlil. Smithovi se zdálo, že zachytil název výzkumného ústavu. V očích recep-